

VIROLET

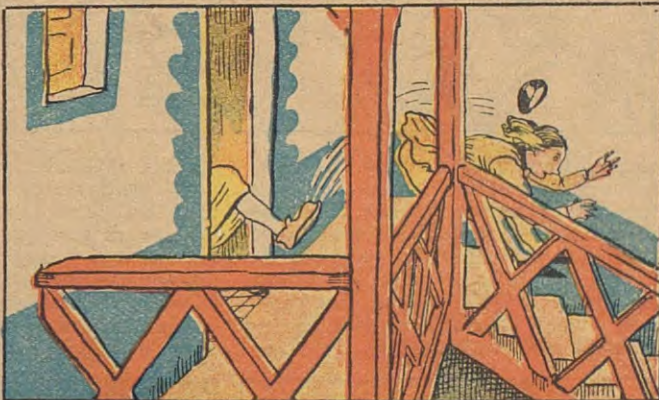
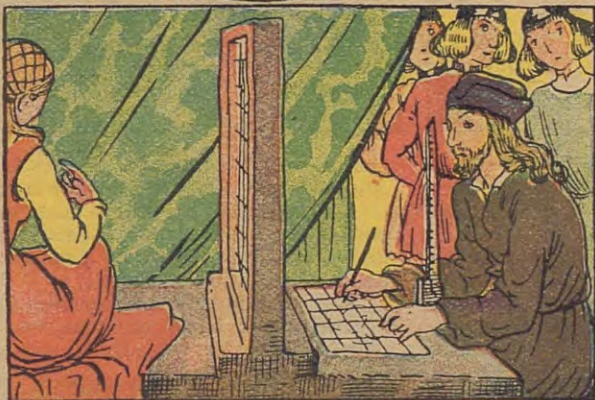
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

UNA BONA LLIÇO

per LOLA ANGLADA

Una vegada al gran artista Alber Dürer, l'Emperador li va encarregar unes obres. Els cortisans del palau, en saber-ho, corregueren al 'aller del famós artista per veure'l treballar, i com a Dürer li plagués estar

sempre sol, tirà fora del taller precisament el comte favorit de l'Emperador. El comte, irat, demanà venjança i acompanyat dels seus amics, es dirigí a l'Emperador a qui exposà la treta que li jugà el famós Dürer. L'Empera-

dor prohibí cap acte de venjança, baix pena de la vida, i a presència dels cortisans, advertí al comte: — Tingues compàs, que jo de qualsevol d'aquests senyors ací presents, en puc fer un comte com ets tu, però que de tots plegats no aconseguiria fer-ne un Dürer.

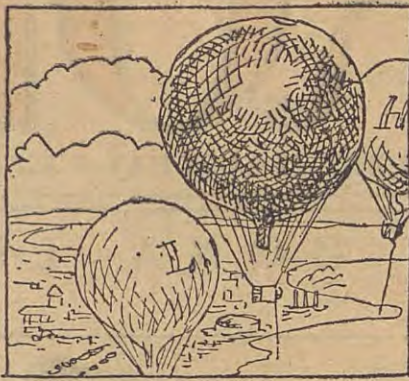
Plogut del cel

Text d'en JOAQUIM FECIT

Dibuixos d'en MIRET

S'havia organitzat un gran concurs de globus lliures, i en Lluïset que era tafañer de mena, no tenia prou ulls per veure tot el que el seu afany hauria desitjat. En Lluïset era fill dels porters de la fàbrica del gas. Els globus s'havien preparat per l'ascensió en una amplia esplanada a prop de la fàbrica del gas, que havia de subministrar-los.

Un darrera l'altre els globus anaren prenent volada, i en Lluïset els seguia cel enllà, amb els ulls enllemnits de córrer món...

El seu pocseny li suggerí una temeraria aventura: s'arraulí darrera la cistella de l'«Icar» i s'arripà fortament a una corda, tenint més a més la precaució de lligar-se-la a la cintura. No és per

dir l'esverament de's tripulants, del públic i sobretot dels pares en veure aquell noi penjat del globus!... Els tripulants l'hissaren a la cistella i quan la gent s'adonà d'aquesta circumstància, respirà fonament, car tothom el veia ja rodolant per l'espai. (No s'havien adonat que anava lligat per la cintura) i els seus pares encara que disgustadís-

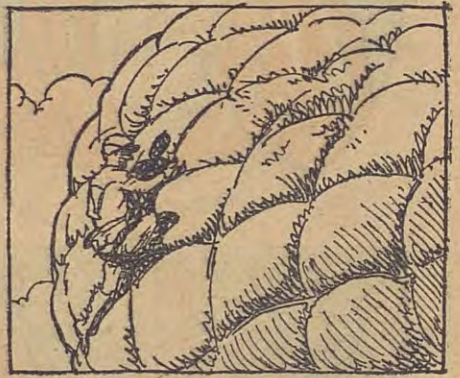

sims, restaren més alleujats. Els tripulants mogueren un escàndol al petit tripulant pel seu atreviment, però després acabaren reconciliant-se. El vent era suau i el viatge començava bé. En Lluïset era feliç perquè s'hi trobava bé. Els dos tripulants eren dos enginyers els quals semblaven molt atrafegats fent observacions. Feia dues ho-

res que el vent els arrossegava cap al sud, i els dos enginyers no semblaven molt satisfets de l'orientació del vent.

Llavors resolgueren de descendir per veure si la corrent els era més favorable al seu intent; però no manio-brava la vàlvula i com que la corrent era la perillosa, el més jove dels enginyers es decidí a pujar per la xarxa,

abans que el vent fos encara més fort. Amb valentia pujà per destapar la vàlvula amb la mà i produir el descens, però abans d'aconseguir el seu intent tingué la mala fortuna de rodar-li el cap i sepultar-se en l'espai...

El seu company en veure-ho fou pres d'una excitació nerviosa que el deixà incapaç per atendre al maneig

de l'aparell. En Lluïset estava esverat de bo de bo i fins ara no s'adonà del disbarat que havia fet. El vent anava intensificant-se més i l'«Icar» era ja una ploma voleiadissa enduta per la corrent. Anava fent-se fosc i l'enginyer allí a terra de la cistella ajaçat presa de convulsions.

En Lluïset no sabia pas què fer i no

feia altra cosa que pregar al cel que li tingués compassió i el salvés. I caigué la nit... en Lluïset no tingué esma de tastar ni un mos, esfereït com estava, tement de l'un moment a l'altre perdre la vida. Passada aquella anguniosa nit el vent semblà calmar-se un xic i l'enginyer es refeu un xic si bé semblava tan trastornat com si hagués perdut la

raó. A la nit amb la fredor el g'obus havia baixat qui sap lo, però ara amb el sol que tornaria a picar s'elevaria novament.

En Lluïset no sabia quin partit prendre i al fi es decidí a esquinçar tan amunt com podés el globus, lligant-se una corda a la cintura.

(Continuarà)

MISCEL·LANIA

Dibuixos d'En CORNET

PREVISIÓ

— Abans de deixar-vos portar per la ira, compteu fins a cent — aconsellà el mestre als seus deixebles.

A l'hora de jugar, trobà en Pauet

ajegut a terra i en Rafel assegut damunt d'ell, comptant.

— Què fas, Rafel?

— Es que he d'espinyar en Pauet, i com que vostè ha dit que comptés fins a cent, l'aguanto per tenir-lo a mà quan acabi el compte.

MISTERI SOLUCIONAT

El gran detectiu Xarlot Comes estava esmorzant quan el timbre de la porta sonà i al cap de poc es presentà el seu criat.

— Senyor, hi ha un visitant.

— Que passi — féu Xarlot Comes, proveint-se de revòlver, corda i punyal.

Entrà el visitant, un home d'uns quaranta anys, calb i amb l'aspecte de persona molt afligida.

— Vostè és el gran Xarlot Comes?

— Sí, senyor.

— Ah, senyor Comes, vostè m'ha de salvar. Vostè sabrà trobar-la! Vostè me la tornarà.

— Què ha perdut?

— Ai desgaciat de mi! La meua sogra! Torní-me-la, senyor Comes!

Xarlot Comes prengué el telèfon, i demanà: Senyoreta... Hostafrancs 25.364... Es l'Asil de Sant Boi del Llobregat?... Se'ls ha escapat un reclus?... Sí?... Enviïn un cotxe a casa en Xarlot Comes per recollir-lo.

QUI EN DIRÀ MÉS?

Un turista europeu arribà als Estats Units i llogà un ciclerone perquè l'acompanyés a visitar el Niàgara.

Davant d'aquella immensa massa d'aigua, l'europeu restà bocabadat i el ciclerone americà volgué aprofitar la seva admiració per abocar-li contes tàrtars.

— Què li'n sembla de la potència del nostre poble! Eh, quines cascates i quins jocs d'aigua sabem construir? Vegi com queden els de Versalles!

— Ah, aquestes cascates són fetes pels enginyers americans?

— Sí, senyor! Que no ho creu?

— Sí, sí, ho crec, perquè no és pas una cosa tan grossa com voleu suposar, fer unes cascates així!

— Com s'entén?

— Senzillament, que en qüestió de cascates i fins de mars, els europeus us passem la mà per la cara!

— Vejam, provi-m'ho!

— Sí, senyor. Vostè ha sentit parlar del Mar Mort, a Palestina?

— Sí.

— Doncs el van matar les tropes angleses durant la Gran Guerra.

MES GROSSOS!

El ianqui visitava l'Austràlia, i segons costum dels habitants de la col·lossal nació, tot ho trobava petit.

Veíé unes cascates i digué que les del Niàgara eren més grans.

Veíé bous i digué que els brúfois americans eren més grossos.

Veíé bous i digué que es pensava que eren conill.

Per fi, veíé un ramat de cangurs que botien i preguntà què eren aquelles bèsties.

I un australià va respondre:

— Llagostes. A Amèrica són més petites, oi?

FALSEDAT

— Amb aquest home et cases? no saps que ha estat deu anys a presiri?

— Ah, el pillo! Ell em va dir només vuit!

per En GUILLEM D'OLORÓ
DISTINCIÓ MUSICAL

L'afinador de pianos tenia dos fillets bessons, tan semblants, que ningú, sinó el seu pare, els distingia.

— I com s'ho fa, senyor Miresol, per conèixer-los?

— Els pessigo.

— I ara, pobrets! i per què?

— Perquè en Peret xiscla en la sostingut, i en Pauet en do natural.

FRANQUESA

Senyora: — Quedaré bonica?

F. tògral: — Ja ho crec! Ni es reconeixerà!

CONDESCENDENCIA

Un esguerrat es posava sempre en una cantonada tocant l'acordeó i captant. Un dia, en el terreny del davant aparegué una brigada d'obrers que començaren a posar els fonaments d'un gran edifici.

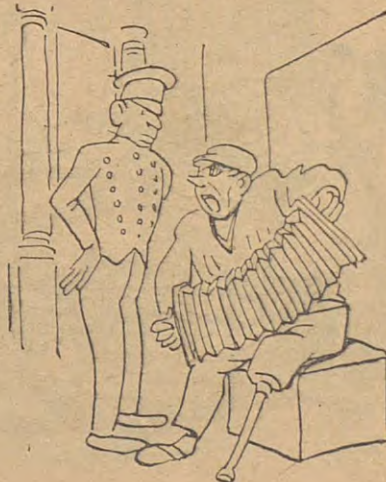
Poc a poc la construcció anà creixent, fins que al cap d'un any era un magnífic hotel per a milionaris.

A l'endemà de la inauguració, eixí de l'edifici un groom vestit d'esplèndid uniforme i digué a l'esguerrat:

— Ep, mestrel no us podeu estar amb l'acordeó davant el nostre hotel.

— I ara! — féu indignat el captaire.

— I que no us he deixat jo posar l'hotel davant del meu acordeó?

CONTES ARABICS

ADAPTATS PER JOAN GOLS

AMB IL·LUSTRACION:

DE JOAN G. JUNCEDA

UNA COMPLICADA HISTÒRIA

(Continuació)

Arribaren al terrat i la negra portà una corda; la passaren per sota les aixelles del Geperut, i entre tots dos l'arràren fumera avall a casa del veí l'Intendent. Quan notaren que el pes no passava més avall, deixaren anar un cap de la corda i anaren estirant l'altre fins tenir-la tota a dalt. Aleshores amo i minyona es retiraren de bell nou a llurs habitacions a dormir.

Si algú hagués oït el primer ronc de la criada negra, hauria percebut immediatament després, un dring metàl·lic l'eússim i un sospir de satisfacció: El dinar d'or havia ingressat a la bossa del Metge Jueu.

L'Intendent

Com ja feia una bella estona que el desgraciat Geperut havia lliurat l'ànima, el seu cos era ben ert; i per aquesta causa quedà dret a la llar de foc de l'Intendent proveïdor de la cuina del Soldà.

Quan fou mitja nit, l'amo de la casa era de retorn. Per cert que pel camí anava pensant com s'ho arreglaria per fer desaparèixer els animals que entraven furtivament a casa seva i se li menjaven les viandes que tenia emmagatzemades amb destí a la cuina del senyor dels creients. En entrar a la cuina i veure un home dret a la llar, exclamà irat:

— Ah! Així no són pas rates, ni gats, ni gossos, els que se'm mengen les viandes! Ja t'arreglaré els comptes, doncs, perquè no tinguis ganes de tornar a robar-me!

I agafà un garrot que tenia allí a mà i li ventà una garrotada tremenda.

El cos del Geperut, amb el cop, perdé l'equilibri i caigué pesadament a terra. L'Intendent anava a escometre'l de bell nou, però en veure que no es bellugava, pensà: «De quina faisó més estranya ha caigut aquest maleït lladregot!...» I s'acotà amb el gresol encès, se'l mirà i el sondrollà i veié que era mort.

— Poderós i Altíssim Al·lah! — exclamà, desolat. — Que en sóc de mal·aventurat, que així que provo de castigar el lladre que venia a robar les meves mercaderies, em cau mort als peus! Com m'ho faré, Senyor, per lliurar-me de la pesada mà de la Justícia!...

Mentrestant, la nit ja començava a tocar a la fi, i l'alba ja provava d'esclarir les tenebres a l'Orient. L'Intendent decidí treure el Geperut mort de casa seva i deixar-lo al carrer. Hi eixí; féu un tomb d'exploració pel voltant, i en no trobar ningú, reentrà; es carregà amb el Geperut mort i tornà a sortir de pressa de pressa. En tornar la cantonada descarregà i deixà el cadàver dret apoiat a la paret. Mirà per totes bandes per veure si havia estat descobert i en constatar que no, se'n tornà cap a casa a dormir.

El Corredor Cristià

Al cap d'una bona estona que el Geperut era arredossat a la paret, s'escaigué a passar per allí un cristià: Era el Corredor del Soldà i anava embriagat com una sopa. Anava caminant fent tintines i ziga-zagues, i en una d'aquestes quedà deturat de cara al Geperut. Romangué una estona peplexe mirant-se'l i per fi, en veure'l tan quiet, pensà: «Vols-te jugar que aquest bona peça que sap fer tan bé el dissimulat és el lladregot que m'ha robat el turbant?» I sense més ni més, va i li etziva un pinyac. El cadàver perd l'equilibri i cau llarg a terra. El Corredor cristià li bot al damunt i tot pegant-li cops de puny vingà cridar al guardià del sok:

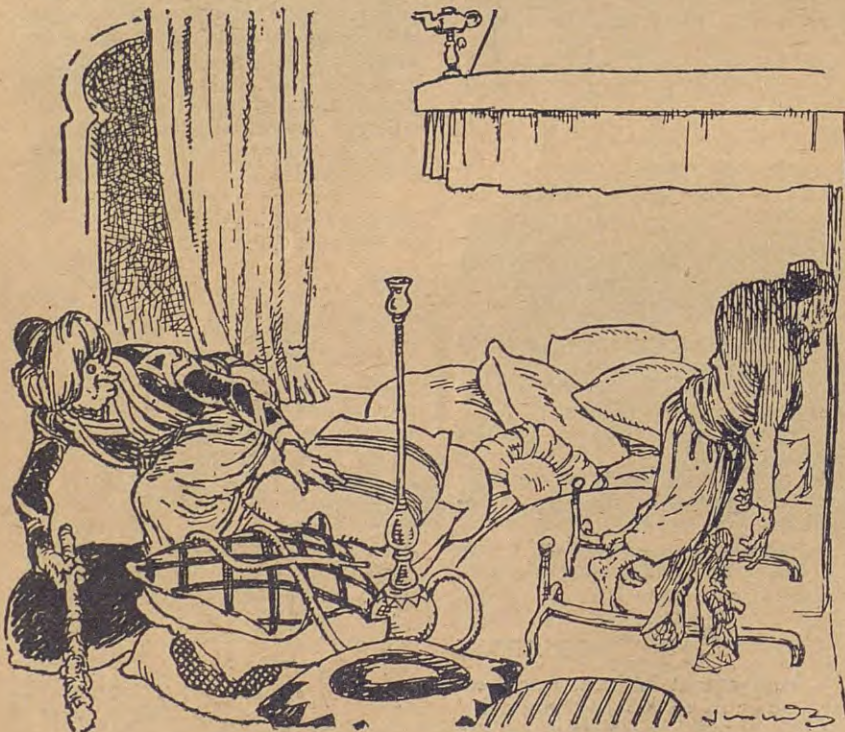
— Auxiliiii!... Ja tenim el lladregot dels turbants!...

En això arribà el guarda, i li féu:

— Com! On s'és vist que un cristià s'atreveixi a escometre un mussulmà!

Els separà, reconegué la víctima, i continuà:

— I ara! Si l'has mort! Ja pots

preparar-te a donar-ne compte al Gualí (1).

I li lligà els braços colze a colze, li carregà el mort a l'esquena i el féu seguir al palau del Gualí.

Conduït a la seva presència, fou interrogat per ell i, és clar! davant del testimoni del guardià del sok no pogué negar els fets i el Gualí el condemnà a mort per haver occit un musulmà.

El pobre cristià fou tancat a la presó.

— Oh, Messies! Oh, Verge! — feia el pobre Corredor, carregat de cadenes. — Com pot haver estat que jo hagi occit aquell home! Un cop de puny i... ja està! Vet ací: Passada l'embriaguesa arriba la reflexió!

Mentrestant hom havia ordenat al porta-glavis, encarregat d'executar els condemnats a mort, d'anunciar per tota la ciutat la sentència de mort d'ictada contra el Corredor cristià i de passada fou aixecada la força al mig de la plaça del sok.

Tot s'aclareix

Quan l'hora fou arribada el condemnat fou conduït a la plaça, en la qual s'havia congregat una gèrnació enorme al voltant de la força; desitjós tothom de veure com el Corredor cristià espeternegava penjat. Al dar era del condemnat arribà el porta-glavis encarregat d'executar l'ordre de la justícia; preparà la corda calmosament, hi féu el nus escorredís i després d'haver passat la corda per la corriola de la força, posà el llaç al coll del pobre condemnat que aleshores ja quasi era més mort que viu.

El pregoner descaragolà el pergamí amb la sentència; el silenci més absolut regnà per tota la plaça atapeïda de gent, i aquella fou l'legida per darrera vegada en veu alta.

Acabada la lectura el butxí començà a estirar la corda poquet a poquet; la corriola començà a grinyolar i el pobre cristià ja començava a treure la llengua quan...

— Ei! Eeep!! Atureu-vos!...

Una veu vibrà potent en mig d'aquell silenci: Era l'Intendent del Soldà al qual la consciència el remordia. A empentes s'obrí pas en mig de la multitud fins arribar al costat del butxí, del pregoner i de la guàrdia que els escoltava.

— Què hi ha? — li féu el porta-glavis, mig empipat.

— Aquest pobre cristià és innocent! — féu l'Intendent, tot acalorat. — El qui ha mort el Geperut sóc jo i ningú més!

Mentrestant arribà el Gualí, i li preguntà:

— I per què l'has mort?

— Ja us ho explicaré: Aquest vespre passat, quan vaig arribar a casa, a mitja nit, me'l vaig trobar a dintre la cuina. S'havia introduït a casa meua per robar-me. Aleshores jo agafí un garrot i li'n ventí un bon cop a les costelles: Al punt caigué als meus peus ben mort. Com ja podeu pensar, el meu espant fou molt gros. Vaig agafar-lo i el vaig deixar arredossat en aquella paret de la cantonada. Desgraciat de mi! Ara amb el meu silenci anava a ésser la causa de la mort d'aquest cristià innocent, després que l'autor de la mort del mussulmà Geperut, encar que involuntari, sóc jo!

Aleshores el Gualí ordenà al porta-glavis que despengés el Corredor cristià i al seu lloc fos penjat l'Intendent del Soldà.

Els escriptors redactaren de bell nou la sentència que el Gualí signà allí mateix. El silenci regnà altra vegada a la plaça, i mentre el butxí posava el llaç escorredor al coll del condemnat nou, el nunci llegí la sentència amb el nom del reu canviat. Un cop acabada la lectura, la corriola començà a grinyolar altra vegada, el pobre Intendent començava a treure la llengua...; fins la respiració de tothom era sospesa, quan...

— Ei! Eeep!! Atureu-vos!...

Una veu vibrà potent en mig d'aquell silenci: Era el Metge Jueu al qual la consciència no deixava tranquil. A empentes s'obrí pas en mig de la multitud apretada fins arribar al costat del Gualí i del porta-glavis, del pregoner i de la guàrdia que els escoltava.

— Bé: I què vols, ara, el Metge Jueu? — li preguntà el Gualí, un xic amoscat.

— El pobre Intendent de la cuina del Soldà és ben innocent! — féu el Metge Jueu. — El qui ha mort el Geperut sóc jo i ningú més!

— I per què l'has mort?

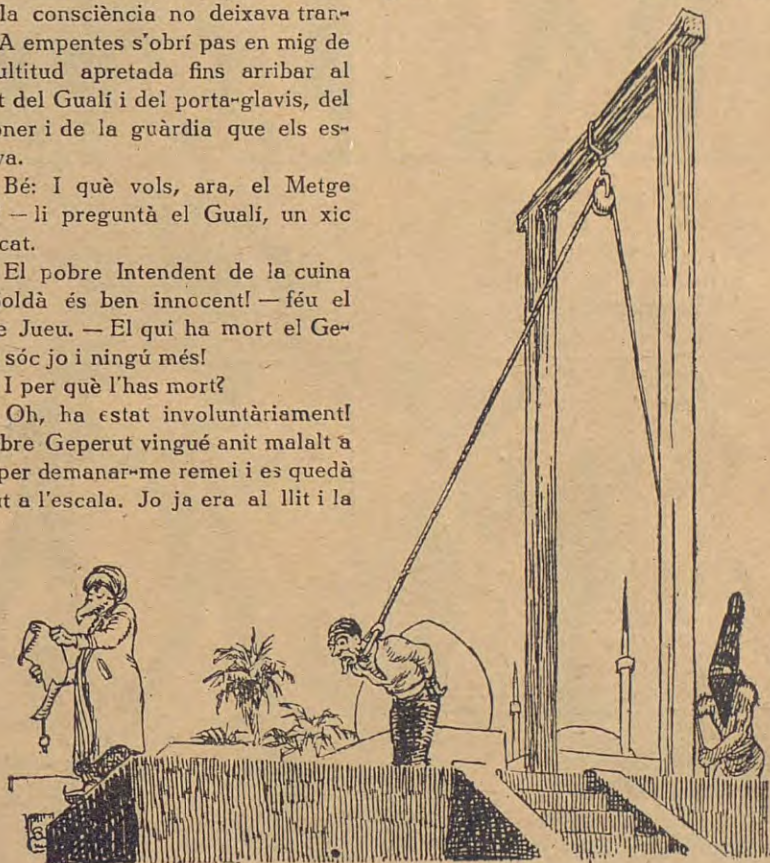
— Oh, ha estat involuntàriament! El pobre Geperut vingué anit malalt a casa per demanar-me remei i es quedà ajegut a l'escala. Jo ja era al llit i la

criada negra em vingué a despertar. En eixir corrent per arribar més de pressa a auxiliar el malalt, com anava a les fosques, no vegí que era ajegut als meus peus; vaig ensopegar amb ell i tots dos rodolà em fins al capdaval de l'escala: Bon testimoni en són aquests dos xiribecs que tinc al cap! Quan arribà la minyona amb el llum, el pobre Geperut ja era ben mort per culpa meua! Com ja podeu pensar, el nostre espant fou molt gros. Vàrem agafar-lo entre la negra i jo i l'arriàrem per la fumera a casa de l'Intendent, amb el fi d'allunyar de mi la responsabilitat. Desgraciat de mi! Ara amb el meu silenci, anava a ésser la causa de la mort d'aquest altre mussulmà innocent, després que l'autor de la mort sóc jo, encar que involuntari! Ja en tinc prou amb un de mort al damunt de la meua consciència: Ja podeu penjar-me a mi, puix ben merescut m'ho tinc!

El llaç escorredor deixà en llibertat el ganyot de l'Intendent del Soldà i anà a ocupar el coll escardalenc del Metge Jueu.

Mentrestant els escriptors redactaren de bell nou la sentència i el Gualí la signà allí mateix. Fou l'legida altra vegada en el silenci més absolut d'aquella generació i immediatament la corriola de la força tornà a grinyolar, ara amb el pes del pobre Metge Jueu, el qual ja començava a treure la llengua i a fer uns ulls com unes bassetes.

(Continuarà)

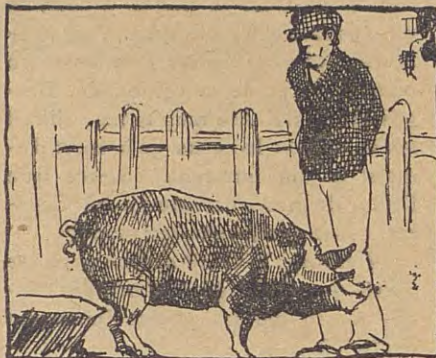

(1) Governador de província.

El porc

I
Pels voltants de Sant Martí
al poble maten garrí
i es costum entre el veïnat
que aquell que el porc ha matat
doni als amics, obsequis,
algun bocí saborós.

II
L'avar Penyes té rebuts
molt regals del coneguts.
Ara el porc ha de matar
i voldria's inventar
un sistema de podè
passar sens donar-los rê.

III
Ho consulta amb son amic
i aquest el treu de fatic
dient-li: — Si em creus a mi,
quan hauràs mort el garrí
el penges vora el carrer
i al vespre el duus al celler.

IV
— I a l'endema surts cridant
que l'han robat. Ho creuran
tots els veïns compadits
i no hauràs de dà embutits.
— Home gràcies, ho faré
i a tu sí que te'n daré.

V
Mata el porc el vell avar
i a l'eixida el fa penjar.
— Fins demà no el tallaré —
diu als veïns del carrè
perquè avui estic cansat
i és un treball molt pesat.

VI
Prò l'amic vingué a la nit
que era un lladret eixerit
s'endugué el porc de l'avar
i a casa el va trossejar
i en féu pernils i salxitxes
sens anar amb ningú a mitges.

VII
Va l'avar de bon matí
per amagar el garrí
i es troba que li ha volat.
L'home tot desesperat
cria lladres! i la gent
hi acut, desgràcies tement.

VIII
El lladre també hi ha anat
i a l'avar desesperat
li diu: — Renoi, que ho fas bé
representant ton papè.
I l'avar contesta: — No!
Me l'han robat de debò

IX
— Així ho has de fer, així!
— No és engany! no tinc garrí!
— Caram! No ho pots fer millor!
— Es ben cert! — Quin bon actor!
I com que tothom s'escama
queda sens porc i sens fama.

UN RETALLET DE CADA COSA.

LA MARCA DE L'AVAR

En un vagó de tren, fa poc es va trobar un rètol enganxat a la paret que deia:

Avis

«En aquest vagó
s'ha perdut
una pesseta.
Qui la trobi
remeti-la a
Enric Bossador
Perot-lo-Lladre, 165».

VIDES LLARGUES

Els vegetals guanyen de molt als animals en longitud de vida. Els grans arbres de les selves primitives de Califòrnia i altres països, tenen milers d'anys, fàcilment calculats pel número de capes o anells anuals de la fusta.

El xiprer viu més de 300 anys, l'eura 500, el castanyer 600, el cedre 800, el roure i l'alzina de 1.000 a 1.500, el teix 2.500 i el baobab 5 000 anys.

Alguns animals arriben als cent anys, com són l'elefant, el cocodril i la tortuga. Les àligues, corbs i lloros viuen fins a 150 anys.

Entre els homes actuals, es compten vides tan llargues com la de Zoro Agha, el turc dels anuncis del jogurt, que compta avui uns 150 anys. Aquesta edat morí en el segle passat un llaurador anglès anomenat Tomàs Parr.

FAULES D'ISOP

Els Béns i els Mals

Els Mals, aprofitant-se de la feblesa dels Béns, els foragitaren. Aquests pujaren al cel. Allà demanaren a Zeus com podrien estar entre els homes. El déu els digué de presentar-se als homes i no pas tots plegats, sinó un a un.

Per això els Mals, habitant prop dels homes, els assetgen sense treva, mentre que els Béns, baixant del cel, només vénen de tant en tant.

La faula mostra que el bé es fa esperar però que cada dia cadascú és colpit pels mals.

— La nova invenció del paraigua elèctric per quan van plens els tramvies en dia de pluja.

(De The Humourist)

MIL QUILOMETRES PER HORA

Aquesta és la fantàstica velocitat, aproximada ja a les dels projectils d'arma de foc, a què vola una mosca americana anomenada Cephemyia.

La rapidesa d'aquest moviment, és tan gran que permetria donar la volta al món en trenta hores o sigui quasi perseguir el sol. Són uns tres cents metres per segon. Fins avui la velocitat més gran que ha atès l'home és uns 350 quilòmetres per hora, en aeroplà.

Una miniatura no s'anomena així perquè sigui petita (del llatí *minimum*, molt petit) sinó perquè les primeres pintures d'aquesta mena eren fetes amb mini, òxid de plom de color vermell, encara avui usat pels pintors. Hi ha el verb llatí *miniare* que vol dir pintar amb mini i miniatura vol dir pintura feta amb mini. Aquest nom s'aplicà primerament a les inicials policromades dels antics manuscrits o còdexs.

A un hospital de gossos i cavalls es presentà un mutilat de la guerra europea.

— Déu vos guard, venia perquè m'hospitalitzessin aquí.

— Home, no veieu que és un hospital veterinari?

— Justa, jo sóc veterà.

— Ja és la tercera vegada que t'he de demanar aquell duro que vaig deixar-te.

— Però home! recorda quantes vegades et vaig haver de demanar jo que me'l deixessin.

En Vinaixa assegurà als seus amics que amb els ulls tapats endevinaria el nom de totes les begudes que li donessin. Els companys acceptaren l'aposta. Tapat d'ulls, en Vinaixa anà bevent i endevinant-ho tot, vi, canya, rom, aiguardent, barreja, cervesa etc., etc.

Quan ja no quedava res per endevinar, un dels amics tingué un acudit i digué baixet als altres:

— Donem-li aigua!

Li'n donaren un vas. Tastà, rumià, tornà a tastar i per fi digué:

— Això sí que no sé quin nom té — exclamà — encara que recordo haver-ne begut quan era nano.

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 566 — Josep Pedrals

N.º 567 — Antoni Vallès

N.º 568 — A. Vallès

N.º 569 — Frederic Ros

Redacció: Administració: Cardenal Casañas, 1
Impremta: Carrer de Muntaner, 24, interió

AVENTURES D'EN BALIGA I EN BALAGA

Tot volent caçar ocells
de pec no els cacen a ells.

— Al Parc molts coloms hi ha
i amb vesc els podem pispar.

— Aboquem-lo per aquí
i amb veces els fem vení.

De la fera col·lecció
s'ha evadit un gros lleó.

Tothom fuig davant la fera
i en Balaga ja s'esvera.

I tant ell com en Baliga
queden presos amb la lliga.

El lleó ja se n'hi va
preveient un bon dinà.

Però amb les veces rellisca
i en el vesc tot ell s'envisca.

En Balaga i en Baliga
fan d'herois de faula antiga.

I els premia el directò
per la caça del lleó.

Toni